

Lance Henson

Ősiségek

álmodban tudtad hol volt a hold
itt volt
a lélegzetedben
sokat látott szemeidben

napok múlnak el
ugyanaz a szitakötő saját árnyékában
a zöld esőben

ébredés
egy golyó törte vízzel teli váza zajára
koszovóban

itt énekel a folyó
neveik felemelkednek teszik
a párás esőben

imádkoznak értünk

mint egy sebzett helyről
hull a falevél
a szélre hagyja nevét
és a madarak dalaikat

vékony üvegű nap tör
keresztül nevünkön

keresztül szívünkön

egy madár elhaló hívása
a távolban

ahol a szél megpihen

valami áthatol
az árnyékodon

keresztül nevetéseden
keresztül könnyeiden
életed
mindkét oldal
peremén
figyeli önmagát

Épp most az esőben

Épp most az esőben
Alkonyat kezdetén

A part menti apró kövek
Felkapcsolják lámpáikat

Minden reggel
Ugyanazok a dalok
Nem hangzanak el

Azokról a fákról lógtak alá
Ahol a baglyok alszanak

Halk dalok olvadnak
Át a leveleken

A törékeny leveleken

Halott álarcok között
Rejtőzködnek
A mindig nyitott kezek

Vajon melyik dalról
Álmodtam egész életemben

Elhangzanak
A dalok

Sárga virágos réten átkelő álom

Nevek hullanak a
Sárga virágos réten átkelő álmokból

Ott, ahol a menekültek lábnyoma
Belenyomódott az emberi nyomorúság száraz sarába

Minden beszélt
Énekelt
Sikított és koldult szó között

Az apróbetűsben is felcsendül a szentség hangja
A lélek hangján szól
Belső vágyainkhoz

Gyukics Gábor fordításai

